

РЕШЕНИЕ

№ 436

гр. Бургас, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LIX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: АЛЕКСАНДЪР Д. МУРТЕВ

при участието на секретаря ЗИНАИДА Г. МОНЕВА
като разгледа докладваното от АЛЕКСАНДЪР Д. МУРТЕВ Гражданско дело
№ 20212120108353 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по повод искова молба на П. И. С., ЕГН:
***** от, съдебен адрес, против “ЕОС Матрикс”
ЕООД, ЕИК: 131001375, със седалище и адрес на управление

Ищецът твърди, че по ч.гр.д. № 2145/2017г. по описа на БРС е издаден
изпълнителен лист за сумата от 2933, 38 лв., представляваща незаплатено задължение по
договор за издаване на кредитна карта от 19.12.2003г. Впоследствие това вземане е
прехвърлено на цесионера “ЕОС Матрикс” ЕООД. Въз основа на описания по-горе
изпълнителен лист е образувано изпълнително производство № 5/2019г. по описа на ЧСИ И.
М. с рег. № Твърди се, че още към датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК пред
БРС вземането е било погасено по давност, съответно такова е било и при образуване на
изпълнителното дело. Предвид на това се моли да бъде прието за установено по отношение
на ответното дружество, че ищецът не дължи сумата от 2933, 28 лв., представляваща
незаплатено задължение по договор за издаване на кредитна карта от 19.12.2003г., ведно със
законната лихва за забава, считано от датата на издаване на заповедта.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор на исквата молба от ответника,
с който е релевирано възражение за недопустимост на претенцията, евентуално
неоснователност на същата. Сочи се, че тъй като се касае за факти, които не са
новонастъпили, а са били известни на длъжника още във фазата на заповедното
производство, то претенцията се явява недопустима. В допълнение на това твърди, че в
случая следва да намери общия петгодишен давностен срок, като давността по отношение
на вземането не е прекъсвана.

Делото е за втори път висящо пред настоящата инстанция, по силата на Определение от 19.07.2022г. постановено по гр.д. № 1033/2022г. по описа на БОС, с което прекратителното определение на БРС от 10.10.2022г. е отменено, а делото върнато за продължаване на съдопроизводствените действия.

С молба от 22.08.2022г. ищецът, в изпълнение указанията на съда е направил уточнение на обстоятелствената част на иска като е навел твърдение, че вземането е погасено по давност считано от 31.05.2017г. до датата на посочването от вискателя на изпълнителен способ по образуването от него изпълнително производство под № 5 по описа на ЧСИ И. М., рег. № с район на действие Окръжен съд – Бургас.

В съдебно заседание ищецът не се явява. Депозира молба, чрез своя процесуален представител адв.В., с която поддържа иска и моли за положително произнасяне по него като навежда доводи, че от влизане в сила на заповедта не е започнала да тече нова давност. Претендира съдебно-деловодни разноски.

В съдебно заседание ответното дружество не изпраща представител.

СЪДЪТ, след като взе предвид представените по делото доказателства – по отделно и в тяхната съвкупност, съобрази становищата на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, а от приобщените материали по ч.гр.д. № 2145/2017г. на БРС се установява, че по заявление на “ЕОС Матрикс” е издадена заповед за изпълнение на парично задължение срещу П. И. С.. Заповедта е била връчена на длъжника на основание чл.44 ГПК на 09.05.2017г. като в двуседмичния срок за подаване на възражение по чл.414, ал.2 ГПК е изтекъл на 23.05.2017г. и същата е влязла в сила на 24.05.2017г. Въз основа на заповедта е издаден изпълнителен лист с разпореждане на БРС от 29.05.2017г.

Не е спорно между страните, а и от изисканото за нуждите на настоящото производство изпълнително дело № 20197040400005 по описа на ЧСИ И. М., рег. № с район на действие ОС-Бургас се установява, че изпълнителното производство е образувано въз основа на изпълнителен лист, издаден на 30.05.2017г. в производството по ч. гр. д. № 2145/2017 год. на БРС

Изпълнителния лист е издаден в полза на "ЕОС Матрикс" ЕООД против П. И. С. и по силата на същия, длъжникът е осъден да заплати на кредитора следните суми: сумата от 2933, 28 лева, представляваща неплатено задължение по договор за издаване на кредитна карта от 19.12.2003г., сключен между С. и “Бългериъг Ритейл Сървисиз” АД, като с договор за продажба на предприятие от 24.03.2005г. всички права и задължения на “Бългериъг Ритейл Сървисиз” АД са прехвърлени на “Юробанк България” АД (с предишно наименование Българска пощенска банка АД и “Юробанк И Еф Джи България” АД) и вземането към С. е прехвърлено от “Юробанк България” АД на цесионера “ЕОС Матрикс” ООД с договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 18.01.2016г., ведно със законната лихва считано от датата на подаване на заявлението – 28.03.2017г. до пълното изплащане на задължението, както и сумата от 58.67 лева – разноски по делото, представляваща заплатена държавна такса.

От материалите по приобщеното копие на изп. дело № 20197040400005 се установява, че същото е образувано по молба от 07.01.2019г. на "ЕОС Матрикс" ЕООД въз основа на цитирания по-горе изпълнителен лист. С молбата, вискателят е възложил на ЧСИ по реда на чл.18, ал.1 от ЗЧСИ да извърши справка в ТД "НАП" на името на длъжника за съществуването на валидни трудови договори, както и дали има декларирано движимо и недвижимо имущество, както и да предприема съответните изпълнителни действия, с цел обезпечаване на вземането и да го уведомява за дължимите държавни такси. (л.1 от изп. дело)

Със съобщение изх. № 582/15.01.2019г. по описа на ЧСИ, ТД на НАП – Бургас е била уведомена за започнатото принудително изпълнение срещу длъжника, като с Удостоверение по чл.191 ДОПК вх. № 1370/31.01.2019г. същата се е конституирала като вискател на основание чл.458 ГПК за събиране на публични задължения в размер на 7322, 11 лв. (л.10 и л.13 от изп. дело)

С Разпореждане от 31.01.2019г. на ЧСИ, по изпълнителното дело са били изготвени справка ГРАО, а на основание чл.431, ал.3 ГПК от ТД на НАП – гр. Бургас са били изискани и справка относно притежаваното от длъжника имущество, банкови сметки и размера на дължимите от него публични вземания.(л.11 – 20 от изп. дело)

Със съобщение изх. № 4168/11.03.2019г. по изпълнителното дело, връчено по реда на чл.47, ал.5 ГПК на 03.04.2019г., на длъжника са били връчени съобщение изх. № 1506/01.02.2019г., ведно с копие на изпълнителен лист по ч.гр.д. № 2145/2017г. на БРС и съобщение за присъединени публични вземания с изх. № 1508/01.02.2019г., ведно с копие от удостоверение от ТД на НАП Бургас по изп. д. № 20197040400005. (л.22-26 от изп. дело)

Със съобщение изх. № 4159/11.03.2019г. и 4160/11.03.2019г. по изпълнителното дело са били изискани справки от ОДМВР – Бургас, сектор "Пътна полиция" относно притежавани от длъжника МПС, а със съобщение изх. № 4160/11.03.2019г. копие от вписани по партидата на длъжника актове. (л.29 и л.30 от изп. дело)

Със съобщение изх. № 48914/05.07.2019г., по изпълнителното дело, на основание чл.431, ал.3 ГПК е изискана справка от Община Бургас относно притежавани от длъжника движими и недвижими вещи, лична и съпругеска общност. (л.39 от изп. дело)

С молба вх. № 15705/28.10.2019г. по описа на ЧСИ, вискателят, чрез своя пълномощник юрк. В.Й. е отправил молба, с която е поискал от СИ да наложи запор на сметките на лицето в "Уникредит Булбанк" АД. (л.35 от изп. дело)

С разпореждане от 12.11.2019г., ЧСИ е разпоредил налагане на възбрана върху недвижими имоти на длъжника, представляващи СОС с идентификатор, с площ от 88, 18 кв.м., с адрес, ведно с мазе с площ от 4.5 кв.м., 5/12 ид.ч. от ПИ с идентификатор, с площ от 382 кв.м., ведно с 5/12 ид.ч. от еднофамилна жилищна сграда в (л.37 от изп. дело)

Със запорно съобщение изх. № 18648/12.11.2019г. по описа на ЧСИ И. М., адресирано до "Уникредит Булбанк" АД е наложен запор на всички вземания на длъжника от банката на договорно и извъндоговорно основание. Видно от приложената обратна разписка съобщението е получено на 19.11.2019г. като на същата дата е върнат отговор по

чл.508, ал.1 ГПК с отбелязване, че длъжникът не е клиент на банката. (л.43-45 по изп. дело)

С молба изх. № 18607/12.11.2019г. на ЧСИ, входирана в Служба по вписвания – гр. Бургас на 19.05.2021г. е поискано вписване на възбрана върху следните притежавани от длъжника недвижими имоти - СОС с идентификатор, с площ от 88, 18 кв.м., с адрес, ведно с мазе с площ от 4.5 кв.м., 5/12 ид.ч. от ПИ с идентификатор, с площ от 382 кв.м., ведно с 5/12 ид.ч. от еднофамилна жилищна сграда в (л.65 от изп. дело)

С молба вх. № 4703/20.04.2021г. по описа на ЧСИ, вискателят, чрез своя пълномощник е поискал да бъде насрочен опис и оценка на движими вещи, находящи се на адреса на длъжника. (л.52 от изп. дело)

С разпореждане от 28.04.2021г., ЧСИ е насрочил опис на движими вещи, находящи се в дома на длъжника за зата 20.07.2021г. (л.57 от изп. дело)

С молба вх. № 8048 от 09.07.2021г., длъжникът е отправил молба до ЧСИ, с която е поискал да бъде прекратено изпълнителното производство, поради изтекла погасителна давност, като същата е оставена без уважение от ЧСИ с постановление от 20.07.2021г.

Останалите събрани по делото писмени доказателства – заявление за издаване на кредитна карта от 13.12.2003г. и приложение съставляващо движение по сметката на длъжника, съдът намира за неотнормими към предмета на спора и не обсъжда, тъй като касаят факти осъществили се преди издаване на изпълнителното основание.

При така изяснената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Съобразно разпоредбата на чл. 439 от ГПК, длъжникът по изпълнителното производство може да оспори чрез иск изпълняемостта на вискателя, ако възраженията му се основат на факти, настъпили след издаването на съдебния акт. По своето естество искът по чл. 439 ГПК е отрицателен установителен иск и с него ищецът се домогва да установи, че изпълняемостта на вискателя по изпълнителното дело, вследствие на новонастъпилите след постановяването на съдебния акт факти, е престанало да съществува или че изпълняемостта му не е настъпила. По изложените съображения предявеният иск е допустим, доколкото наличието на висящ изпълнителен процес за събиране на вземането по изпълнителния лист е достатъчно основание за пораждаване на правен интерес у длъжника за предявяване на иска по чл. 439 ГПК, с който се оспорва изпълнението.

Предявеният иск е основан на твърдения, че ищецът не дължи процесните суми поради наличие на новонастъпили обстоятелства след влизане в сила на заповедта за изпълнение, а именно погасяването на вземанията поради изтекла погасителна давност.

Съгласно ТР № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК, мотивите на т. 14, новият ГПК, урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес и затова самото заявление за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността. Тя се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането, но съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК, предявяването на този иск има обратно действие, само ако е спазен срокът по чл. 415, ал. 1 ГПК. Освен в тази хипотеза давността следва да се счита прекъсната и със стабилизиране на заповедта за изпълнение. Това е така, тъй като съгласно

актуална практика на ВКС, влязлата в сила заповед за изпълнение формира обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение. Затова заповедното производство може да бъде възобновено при наличието на предпоставките по [чл. 423 от ГПК](#), а иск за оспорване на вземането на основания и факти, настъпили до изтичането на срока за подаване на възражение може да бъде предявен само при наличието на предпоставките по [чл. 424 от ГПК](#). / В тази насока е [определение № 214 от 15.05.2018 год.](#) по ч. гр. дело № 1528/2018 год. на ВКС, IV гр. отделение/. Предвид на това стабилизираната заповед за изпълнение по чл. 410 има последиците на съдебно решение за установяване съществуването на вземането по смисъла на [чл. 117, ал. 2 ЗЗД](#), така че срокът на новата давност по [чл. 117, ал. 1 ЗЗД](#), следва да бъде съблюдаван с оглед разпоредбите на [чл. 117, ал. 2 ЗЗД](#). В настоящия случай иск не е предявен, нито в срок е подадено възражение срещу издадената заповед за изпълнение. Т. е. предмет на изпълнение по настоящото дело е влязла в сила заповед за изпълнение, въз основа на която е издаден изпълнителен лист, чието изпълнение е оспорено в настоящото производство.

В настоящия случай длъжникът не е възразил в рамките на установения в нормата на чл.414 от ГПК преклузивен срок, заповедта е влязла в сила като е породила ефект, близък до силата на пресъдено нещо, поради което настоящия състав приема, че процесните вземания, произтичащи от нея се погасяват с изтичането на петгодишна давност, съобразно чл.117, ал.2 ЗЗД.

По силата на [чл. 116, б. "в" ЗЗД](#) давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно даденото в т. 10 от [ТР №2/2013 от 26.06.2015 г.](#) по т.д. № 2/2013 г. на ОСТК на ВКС задължително тълкуване, погасителната давност не спира докато трае изпълнителният процес. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно [чл.18, ал. 1 ЗЧСИ](#)): насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитори, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Същинско изпълнително действие по смисъла на [чл. 116, б. "в" ЗЗД](#) е налице само в случай, че е налице реално засягане на правната сфера на длъжника. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го

приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на същинското действие за принудително изпълнение. В този смисъл е и решение от 29.03.2016 г. по гр. дело № 2306/2015 г., IV г. о. на ВКС съгласно което молбата на вискателя за извършване на определено изпълнително действие не прекъсва погасителната давност, а само предприемането на изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ.

Ищецът аргументира искът си с наведено възражение за изтекла давност. Т. е. същият следва да установи, че вземането за чието удовлетворение е образувано изпълнителното дело, вече не съществува и не принадлежи на принудително изпълнение. Сочи че вземанията са погасени по давност в хода изпълнителното производство пред ЧСИ И. М. – в периода от 31.05.2017г. (деня следващ датата на издаване на изпълнителен лист) до датата на посочване на изпълнителен способ от страна на вискателя.

Този доводи на ищеца не могат да бъдат споделени.

В настоящия случай, след влизане в сила на процесната заповед за изпълнение – на 23.05.2017г., когато е изтекъл преклузивния двуседмичен срок за подаване на възражение, за вземанията е започнала да тече нова петгодишна давност.

След образуване на изпълнителното производство по изп. дело № 20197040400005 от ЧСИ И. М. са извършени множество справки свързани с проучване имущественото състояние на длъжника, изпращана е ПДИ, връчвани са съобщения до вискателя и трети лица, но същите не представляват същински изпълнителни действия.

Противно на наведените от ищеца аргументи, погасителната давност за вземанията не е изтекла в периода от 31.05.2017г. до 28.10.2019г. – датата на която е отправена молба от вискателя за налагане на заповед по сметките на длъжника в “Уникредит Булбанк” АД, тъй като въпреки липсата на извършени изпълнителни действия от издаване на заповедта до този момент не е бил изтекъл срока визиран в разпоредбата на чл.116, б. “в.” от ЗЗД.

От приложеното изпълнително дело се установява, че първото същинско изпълнително действие е наложеният заповед от 19.11.2019г. върху вземанията на длъжника в “Уникредит Булбанк” АД. (л.45 от изп. дело) Съобразно разясненията, дадени с т. 5 на Тълкувателно решение № 3 от 10.07.2017 г. по тълк. д. № 3/2015 г., ОСГТК на ВКС, изпращането на заповедно съобщение до банка в хипотезата, при която съдебният изпълнител е получил на основание чл. 508, ал. 1 ГПК отговор, че длъжникът няма сметка в съответната банка, представлява действие по налагане на заповед. Заповедта се счита наложен само с разпореждането на съдебния изпълнител и с получаване на заповедното съобщение от третото задължено лице, видно от изричните разпоредби на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК.

Заповедното съобщение е било изходирано от ЧСИ И. М. на 12.11.2019г. и е получено от кредитната институция на 19.11.2019г., на която дата заповедта е произвел действие и е прекъснал давността и от която дата е започнала да тече нова пет годишна погасителна давност, която на свой ред е била прекъсната с вписването на възбрана върху имоти на длъжника на 28.04.2021г. (л.65 от изп. дело)

В настоящия случай, погасителната давност е била прекъсвана на два пъти с осъществяването на горепосочените изпълнителни действия. Същата обаче не е изтекла,

нито в периода от влизане в сила на заповедта за изпълнение – на 23.05.2017г. до налагане на запора от 19.11.2019г. върху банковите сметки на длъжника, нито в периода от 19.11.2019г. до 28.04.2021г. , когато е била вписана възбраната върху имуществото му, нито в периода от 28.04.2021г. до датата на предявяване на иска – 29.11.2021г. Налага се извода, че с оглед вписаната възбрана от 28.04.2021г. по изп. дело № 20197040400005, давността изтича на 28.04.2025г.

За пълнота на изложението, следва да се посочи, че разпореждането на ЧСИ от 28.04.2021г. с което е насрочен опис на движими вещи на длъжника (л.57 от изп. дело), не съставлява същинско изпълнително действие, което прекъсва течението на давността.

Безспорно извършването на опис на вещь е валидно изпълнително действие (както е посочено и в мотивите към т. 10 на ТР № 2/2015 г. на ОСГТК на ВКС). То поставя началото на изпълнителния способ изпълнение върху движими вещи - глава 42 ГПК. Насрочването на опис обаче, не е същинско изпълнително действие, а представлява техническа дейност, извършена от съдебния изпълнител, по подготовка на същинското изпълнително действие. Поради това настоящият състав намира, че насрочването на опис не е част от фактическия състав по извършване на описа и не представлява валидно изпълнително действие, от категорията на тези, които прекъсват течението на давността. В същото време, по изпълнителното дело липсват доказателства насроченият опис да е бил действително осъществен от СИ.

Наведените в исковата молба твърдения за обстоятелства касаещи периода преди издаване на процесната заповед за изпълнение са неотносими към настоящото дело и съдът не дължи произнасяне по тях, доколкото в производството по предявен иск по чл.439 ГПК на изследване подлежат само факти, респ. твърдения за факти, настъпили след приключване на производството, по което е издадено изпълнителното основание – в случая Заповед за изпълнение № 1286 от 29.03.2017г. по ч.гр.д. № 2145/2017г. по описа на БРС.

По изложените съображения, искът се явява неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

При този изход от спора право на разноски възниква за ответника на основание чл.78, ал.3 ГПК. Такива обаче не се претендират от ответната страна, поради което съдът не дължи произнасяне в този смисъл.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от П. И. С., ЕГН: ***** от, съдебен адрес, против “ЕОС Матрикс” ЕООД, ЕИК: 131001375, със седалище и адрес на управление, иск за установяване в отношенията между страните, че на основание чл.439, ал.1 ГПК ищецът не дължи на ответника сумата от 2933, 28 лева, представляваща неплатено задължение по договор за издаване на кредитна карта от 19.12.2003г., сключен между С. и “Бългериън Ритейл Сървисиз” АД, ведно със законната лихва върху главницата от деня на подаване на заявлението – 28.03.2017г. до окончателното

изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 2145/2017г. по описа на БРС.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред БОС, в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____